ἀναπαιστικὸν μονόμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν /
anapaesticum monometrum catalecticum

Anon. Harl. 20. 23 sq. μονόμετρον (*scil.* ἀναπαιστικόν) καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· (Pind. *Ol.* 9. 23)

καὶ ἀγάνορος.

Schol. Byz. in Soph. *Oed. tyr.* 155 (p. 269. 27 sqq. Longo) τὸ ιδ΄ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον καταληκτικόν· εἴη δ᾽ ἂν καὶ ἰαμβικὸν μονόμετρον ἐξ ἀναπαίστου.

Apthon. GL VI 78. 8 sqq. leges cetera etiam monometra (*scil.* anapaestica), id est ultimas metrorum particulas, quae propagatae dimetron ex se faciunt, inter metra numerari, e quis dimetron profecto compositum est. haec plerumque in tragoediis seu comoediis concitati animi motibus, quos Graeci πάθη dicunt, exprimuntur et per interiectionem quorundam adfectuum sola efferuntur, ut 'eheu', 'papae', 'babae'. erit ergo monometrum anapaesticum catalecticum, id est suprema longa deficiente, tale:

propero pede. [*M.E.*]